

Antall József – a troll és a h?s

2023 december 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

A temetésén sírtam. Nem mondom, hogy az volt az utolsó alkalom, de akkor nagyon. - Jeszenszky Zsolt írása. Nagyszer?! Olvassák el!

És talán még jobban, amikor néhány nappal korábban, este be lehetett menni a Parlamentbe a ravatalához.

Én ott, akkor nemcsak a miniszterelnököt gyászoltam. Hanem nagyanyai nagybátyámat (azaz nagymamám öccsét) is. Aki minden vasárnap este ott volt nálunk (dédmamám, az ? anyukája velünk lakott), az iskolai füzeteimbe rendszeresen szaró lovat rajzolt (kiválóan rajzolt és imádta a lovakat), mindig úgy fogott velem kezet (belevakart a tenyerembe), ahogy azok szoktak, akiket nem szabad néven nevezni a fészbukon… amikor egyszer egy temetésen a szomszéd ravatalozónál valamit szerelhettek, ezért kopácsolás hallatszott, ? odaszólt anyukámnak, hogy *„te, itt valaki akar jönni”*… hatalmas troll volt.

Ezeket a sztorikat id?r?l id?re elmeséltem már itt-ott, különböz? m?sorokban, de sosem elég. Akkor is az a kép maradt meg róla a magyarokban, hogy egy komor, szigorú, unalmas tudósember volt. Persze családtagnak sem kellett lenni, közeli munkatársai is tudták, micsoda humora volt. Néha-néha parlamenti válaszaiban ugyan megcsillantott ebb?l valamit, reagálva az SZDSZ valóban humortalan, görcsös gazembereinek támadásaira.

De mindig ügyelt rá, hogy ne bagatellizálja el a feladatot, amit vállalt, és egyszer el is mondta egy sz?kebb körben tartott beszédében, hogy a felel?sség súlya kényszeríti a komolyságra. Talán ha jobban elengedi magát, nem támadja meg a betegség…

Talán ha nem tartja magában, nem nyomja el az érzéseit, a fájdalmát amiatt, hogy milyen méltatlan módon bánnak vele nemcsak az ellenfelei, de azok is, akiket a barátainak gondolt (els?sorban Göncz Árpád), akkor nem belülr?l emésztette volna föl mindez, a rák formájában.

Ezek persze csak hipotetikus, pszichológiai feltételezések. Az viszont biztos, hogy nagy m?vét, Magyarország talpra állítását – közgondolkodásának átvezetését a kádári kommunizmus lélekgyilkos mentalitásából a magyar jobboldal hagyományain alapuló, de modern, keresztény-konzervatív értékrendbe – nem tudta befejezni. S?t, úgy nézett ki, a posztkommunisták 1994-es visszatérésével az addigi remény is elveszett.

A Fidesz ’98-as gy?zelme ezt újra felcsillantotta, majd 2002-ben jött az újabb pofon. Akkor már nem sírtam, de az elkeseredés hasonló volt, mint 1994-ben. Mert anno Antall halálával nemcsak szeretett nagybátyámat vesztettem el, hanem a jobboldal is elveszítette – ma már tudjuk, Istennek hála, csak ideiglenesen – szellemi vezérét.

És sajnos ez az, amivel a mai napig sokan nincsenek tisztában, hogy ? mennyire az volt. Igen, Csurka István szellemisége is meghatározó volt, kettejük sajátos viszonyáról írtam is korábban, de Antall tudása, felkészültsége, a nagypolitikában való ösztönös jártassága nélkül a jószándékú, de dilettáns *„népnemzetieknek”* soha a büdös életben nem sikerült volna legy?zni 1990-ben az akkor még csak sunyin (nem úgy, mint 4 évvel kés?bb) a posztkommunistákkal kiegyez? SZDSZ-gengsztereket.

Csinálhatott volna sok mindent másképp Antall József? Hát persze. És utólag könny? is okosnak lenni. Akik folyamatosan számon kérik, hogy miért nem bánt keményebben a (poszt)kommunistákkal, azoknak lövése nincs a reálpolitikáról, az akkori geopolitikai helyzetr?l. Antallt nemcsak betegsége korlátozta sok mindenben, hanem a kommunisták által üresen hagyott államkassza, a már akkor er?s nemzetközi baloldal politikai- és médianyomása, a parlamenti és kormányzati pozíciókon kívül minden más hatalmi pozícióban (oktatás, kultúra, média, er?szakszervezetek stb.) továbbra is domináns, vele végtelenül ellenséges hazai szerepl?k ármánykodásai, és számos egyéb ok miatt olyan kényszerpályán volt, ami predesztinálta ?t az achillesi tragikus h?s szerepére.

De h?s volt, ez nem vitás. Súlyos betegen is végigcsinálta, ameddig csak jottányi ereje is engedte. És még az utolsó pillanatokban is kristálytiszta józansággal látta, mi a helyes út, és ki az, aki képes lesz ezen tartani Magyarországot. Felismerte Orbán Viktorban azt az embert (meggy?z?désem, hogy Isten súgta meg neki), aki az ? örökségét tovább fogja vinni. Nem „múzeumi ereklyeként”, nem önhitt, értelmiségi g?ggel, nem naiv és idealista, Don Quijote-i önsorsrontással, hanem a gyakorlatban, a mai kornak megfelel?en, tudomásul véve a valós, létez? politikai arénát, az ellenfél erejét, taktikáját, az általa használt eszközöket, és ellene is fordítva azokat, glaszékeszty? helyett.

Azok pedig, akik Orbánon kérik számon, hogy miért nem az „igazikonzervatív” értékek szerint politizál, azoknak még annyira sincs lövésük a reál- és geopolitikáról, mint az Antallt támadóknak. Egyrészt ma egészen más helyzet van a világban, mint 30 évvel ezel?tt, másrészt ideje is végre a folyamatos alkalmazkodás helyett a határozott kiállásnak. Akkor is, ha támadnak minket érte. Épp attól csodálkoznak a legjobban az ellenfelek, hogy ma már nem lehet minket bekussoltatni. Orbán Viktort se kiköpni, se lenyelni nem tudják a sátáni baloldali er?k. Antall Józsefet el tudták pusztítani. De a szellemiségét sohasem. ? rakta le az alapot, amire ma Orbán Viktor épít.

Vezet? kép: Antall József. MTI Fotó: Kovács Attila

Jeszenszky Zsolt - www.pestisracok.hu

Ajánló